

Přeprava vytrvalců

Všechny disciplíny a koně, kteří se jim věnují, mají svá specifika. Platí to i pro vytrvalost. Management, trénink, život a mentalita vytrvalostních koní jsou jiné, než je tomu v případě koní pro drezuru nebo parkur. Specifika vytrvalců vyplývají zejména z jejich přípravy na endurance dostihy.

Vytrvalostní koně prožívají se svým trenérem, jezdcem podstatně více času než jiní koně, a proto mají silnější vazbu na své lidi. Pravidlem také bývá, že vytrvalci tráví veškeré své volné chvíle – pokud to jde – na pastvinách se svým stádem. Tato skutečnost jim nejen přináší možnost volného pohybu, ale především má přímý vliv na jejich psychickou pohodu. Společnost dalších koní vytrvalce uklidňuje a posiluje, protože je to jejich přirozený způsob žití. Vzhledem k tomu si troufnu tvrdit, že vytrvalci jsou nejen fyzicky, ale i mentálně na jiné úrovni a v jiné pohodě než klasický sportovní kůň, který je většinu svého života zavřený v boxe.

Pokud se vytrvalostních jezdců a trenérů zeptáte, jak probíhá nakládání a přeprava jejich koní, často vám prostě odpoví: „Naložíme a jedem...“ Jsem přesvědčena, že za bezproblémovou přepravou stojí právě ona zmíněná pohoda koní a spousta času, která je investována do vztahu koně a jezdce. Samozřejmě se také někdy stane, že kůň do vozíku nechce, ale většinou se podobná situace přihodí jen mladým, začínajícím sportovcům. Navíc v takovém případě často stačí, aby byl ve vozíku druhý kůň, potažmo přiložená lonž a klidné naložení proběhne během pár minut.

Vytrvalci bývají často přepravováni na dlouhé vzdálenosti, protože endurance dostihů je v republice málo. Někteří majitelé koníkům na cestu bandážují nohy i ocas, jiní ne. Pokud je možné ujet danou trasu za méně než šest hodin, většina řidičů koně během přepravy nevykládá, jen se snaží dodržovat pitný režim koní a kontroluje, aby síčky se senem byly stále plné. Samozřejmě reguluje také vnitřní klima pomocí nastavitelných okýnek a plachty na zadku vozíku. Po příjezdu na dostihy jsou koně vyloženi, mají možnost se projít, napít, popást a pokud je čas, vstupují do prostoru veteriny, kde proběhne prohlídka.

V případě, že je potřeba převést koně na vzdálenost trvající déle než šest hodin, vytrvalci raději jezdí v noci, nebo dokonce o den dřív, aby se koníci mohli před dostihem alespoň den „vypohybovat“.

Cesta domů po dostizích bývá opatrnější, řidiči samozřejmě berou v úvahu vzdálenost, kterou kůň při závodech ujel. Jelikož se počítá s únavou, je potřeba věnovat koním poněkud jinou péči. I když pro většinu vytrvalců znamená cesta vozíkem odpočinek a koně zpravidla baští a pospávají, je potřeba zařídit zvířatům při přepravě dostatečný komfort. Koním se dávají bandáže, aby namožené nohy mohly příjemně odpočívat, většinou se odjíždí večer, takže se kně ve vozíku zadekují a zase se jim celou cestu dává pravidelně pít a hledí se na to, aby měli k dispozici dostatek sena.

Jsem přesvědčena, že koníci cestující vozíkem by měli být také pojištěni: zejména pro případ úrazu a samozřejmostí by mělo být pojištění odpovědnosti za škody způsobené koněm. Žádný zákon ale pojištění nenařizuje, takže závisí jen na zvážení majitele, co považuje za potřebné a co ne.

I když jsou vytrvalci – jezdci, trenéři, majitelé – samorosti a každý si řeší věci po svém, v případě přepravy, se jejich přístupy většinou shodují. Koně nejsou stresováni, berou cestování jako obvyklou záležitost a mívají možnost si před dostihem ještě odpočinout. Nakládání je bezproblémové, jsou to profesionálové každým coulem.

Vždyť snahou nás – vytrvalostních jezdců – je, aby se koně cítili při přepravě dobře a mohli následně na dostizích podat co nejlepší výkony v rámci svých i našich možností. Proto o ně pečujeme s láskou a pokorou, kdykoli je nám dovoleno být v jejich přítomnosti. O to více, když máme jejich život zcela ve svých rukou, jako tomu je v případě, když se nám s důvěrou oddají a nastoupí do vozíku.